

Domov v zemi kladiva a hromu

Stává se to stoprocentně každému z nás. Sedíme v obývacím pokoji u televize, sledujeme právě běžící dokument, např. Cestománii. Pan Donutil svým komentářem odhaluje krásy i strasti všech možných zemí, a my si jen tiše sami pro sebe povzdechujeme: „Jej, tam kdybych bydlel, to bych se měl. Tam by se mi líbilo, to by byla paráda.“ Zkrátka každý má nejspíš to své „vysněné místočko.“

A tak se nad tím zamýšlím podrobněji. Pokud bych nežil v Čechách, ale mohl si vybrat jinou destinaci, kam bych zamířil? Po chvíli mě odpověď napadne. Švédsko. Ta země je jednoduše nádherná. Na jihu civilizovaná, modernizovaná, plná milých a přívětivých lidí, na severu pak divoká, drsná, a lidskou rukou nedotčená. Počasí si jde ruku v ruce s ročními obdobími a netropí si z lidí legraci, jak je tomu velmi často u nás, ve střední Evropě. A pokud přeci jen ano, tak určitě v menší míře. Příroda Skandinávie je úchvatná, dýchá z ní krásný život a síla divočiny. A z fotografií je mi jasné, že sledovat takový východ slunce někde na pobřeží musí být magický zážitek.

Nestačí ovšem zůstat s argumenty jen u přírody. Pohledme na to i z ekonomického a sociálního hlediska. Švédsko patří mezi 10 nejbohatších států světa, alespoň pokud pohlédneme na jeho podíl HDP na obyvatele. Má vlastní surovinové bohatství, které si pečlivě rezervuje, má poměrně slušné finanční rezervy. Švédové kladou velký důraz na vzdělání a kulturu. Lidé se zde mají dobře, vzájemně se respektují, soucítí spolu a vypomáhají si. Dále musím zmínit, že Švédsko je jako jedna z mála zemí světa konstituční monarchií, což je pro mě silný argument, neboť pro republiku příliš nejsem. V čele Švédska stojí král Karel XVI. Gustav. Švédové jsou na svou hlavu státu patřičně hrdí a hlásí se k ní, o čemž si my, obyvatelé České republiky, můžeme mnohdy nechat jen zdát. A nakonec ještě musím podotknout, že ve Švédsku mají procentuálně největší zastoupení metalové kapely, tedy přesně můj šálek čaje.

A jakže bych si bydlení představoval? Pár desítek kilometrů od Stockholmu, hlavního města, někde na samotě nedaleko pobřeží. Každé ráno bych vstával a dával pozdrav právě vycházejícímu slunci, jehož paprsky zalijí horizont. Chodil bych na procházky po zdejších kopcích a horách a poslouchal volání Odina, nejmocnějšího boha Severu. A kdybych sebral vůli se to naučit, možná bych chodil i na ryby. To by se mi líbilo. Země kladiva a hromu. Švédsko.

Jiří Dalík, 7.0